

Az első ajándék

KEDVES ZILAHI ENIKŐ

eniko.zilahl@naplo.haon.hu

Mindkét házban az ünnepre készültek. Az egyik lakást advent első vasárnapjától kezdve díszítették, ízlésesen oda-oda csempésztek egy-egy picit karácsonyt. Segített a férj, a gyerekek is. Megvették a szaloncukrot, ajándék is jutott mindenkinek. A készülődés csúcspontja a fenyődíszítés. Majd előkerülnek a szekrény mélyéről az éppen egy esztendő óta felriasztott csillogó csodák, és elkezdődik a fenyő karácsonyfává díszítése. Idén három fa is várta a „szép ruhát”, egyet vettek, kettőt kaptak, de hát a szobába mégsem vihetnek be három fát. A másik házban csak ketten készülnek a karácsonyra, anya és kisiskolás lánya. Az asszony munkanélküli, így aztán akármilyen szép ünnep is a karácsony, nemigen engedhetik meg maguknak, hogy ajándékokkal, flancos ünnepi ételekkel tegyék díszesebbé. Nem háborog, csendes beletörődéssel az arcán veszi tudomásul, hogy neki másként kell beosztani a forintokat, szűkösebben, szorosabban számolni, hogy mindenre jusson. Szenteste délelőttjén a két asszony a boltban találkozott. A kenyeres pult előtt sorba állva arról beszélgettek, bármennyire előre látók, az utolsó pillanatra is marad vásárolni való. – Kenyeret, tejet csak kell venni, pedig az idén karácsonyfánk sem lesz, nem jut rá – mondja a gyermekét egyedül nevelő asszony, majd hozzátette mintegy magyarázatképpen: – Kaptunk egy asztali díszet, van szaloncukor, meg hoztattam a városból egy kiló húst is.

A másik asszony szíve nagyot dobbant. Karácsony díszített fa nélkül egy magányos idős embernél is furcsa, de ott, ahol gyerek van, teljesen elképzelhetetlen. Azonnal eszébe jutott a ház mögött ácsorgó fenyőfa, s olyan örömmel ajánlotta fel az asszonynak, mintha nem is egy közönséges fát, hanem értékes kincset ajándékozott volna. Melegség öntötte el a szívét. Cserébe olyat kapott, ami mindennél többet ért: az idei karácsony első igazi ajándékát, egy hálás asszony kedves mosolyát.